

mer end dette tungt virkende og gammeldags arbejdende Sagførerraad. Der siges oven i Købet indenfor Sagførerkredse, at der findes en hel Del Opgaver, som et Sagførerraad burde have taget sig af, og som en Sagførerforening sandsynligvis vilde have taget sig af, men som Sagførerraadet paa Grund af de mange Bagateller, det maa beskæftige sig med, endnu ikke har haft Lejlighed til at tage sig af. Jeg vilde derfor anse det for heldigst, at alle Bestemmelserne vedrørende Sagførerraadet kom til at udgaa, at Disciplinarmyndigheden over Sagførerne blev henlagt til Landsretterne, at man indførte de skærpnde Bestemmelser overfor Sagførerne, som omtales i det foreliggende Lovforslag, men ikke paa nogen Maade gav Sagførerraadet nogen yderligere Myndighed, tværtimod overlod den Myndighed, der ved Retsplejeloven blev givet det, til Domstolene og overlod Sagførerne at ordne deres Foreningssager paa en billigere og lettere Maade og paa det frivillige Grundlag, som jeg i den Slags Sager altid vil anse for det heldigste.

Holstein: Jeg skal ikke komme ind paa en indgaaende Analyse af det Forslag, vi her har til Drøftelse, saa meget mindre som de ærede Talere, der allerede har haft Ordet, har givet det en saa indgaaende og sagkyndig Behandling og tilmed gennemgaaende har gjort sig til Talsmænd for Opfattelser og Betragtninger, som jeg for mit Vedkommende ganske kan slutte mig til. Jeg vil indskrænke mig til at fremsætte nogle Bemærkninger om de særlige Spørgsmaal, der har vist sig i høj Grad at være Stridsspørgsmaal og Tvivlsspørgsmaal for Medlemmer af dette høje Ting.

Jeg sigter her navnlig til Spørgsmaalet om Forholdet mellem Domsmagten og Offentligheden og om Pressens Forhold til den dømmende Myndighed. Ethvert Skridt, der gøres, enhver Foranstaltning, der træffes for at øge den dømmende Myndigheds Autoritet og Uafhængighed af Regerings- og Lovgivningsmagten, fortjener i mine Øjne varm Støtte og Tilslutning. Det er jo nemlig lige saa vel en samfundsmæssig Livsinteresse, at Borgerne bliver retfærdigt dømt, som at de bliver godt regeret, og skal Borgerne have Sikkerhed for, at deres velerhvervede Rettigheder værnes og hævdes, og at de administrative Organer ikke paalægger dem ulovmedholdelige Pligter, har de ingen bedre Tilflugt end Domsmagten. Hvis denne Myndigheds højeste Indehavere er økonomisk afhængige og partipolitisk influerede, saa er det eneste virksomme Bølværk mod

Magtmisbrug, mod Overgreb og Vilkaarlighed fra tilfældige Regeringers og Rigsdagsflertals Side i Virkeligheden gjort illusorisk. I vidt Omfang er allerede de Grundprincipper, hvorpaa Nutidens parlamentariske Forfatninger hviler, blevet tilsidesat, uden at det derfor vil være berettiget at paastaa, at de ikke længere er anerkendt.

Jeg sigter her først og fremmest til Principperne om de øverste Statsfunktioners Adskillelse fra og Uafhængighed af hinanden. Hvis vi ser paa den politiske Udvikling i den sidste Menneskealder under det parlamentariske Styres Æra baade her og i andre Lande, falder det i Øjnene, i hvilken Grad de økonomiske Klasseinteresser spiller en dominerende Rolle i Nutidens Samfundsliv. Lovgivningsproblemerne paa de økonomiske Omraader er blevet stadig større og mere udviklede. Men samtidig synes det, som om Lovgivningsmyndighedernes juridiske Kompetence Aarti efter Aarti bliver ringere og den retslige Ansvarsfølelse svagere, saa snart det er de økonomiske Klasseinteresser og Partilidenskaber, der er engageret. Vi ser, hvorledes Lovgivningsmagten, naar der er Tale om saadanne Spørgsmaal, i stigende Grad er tilbøjelig til at delegere sin Lovgivningsmyndighed i større eller mindre Omfang til Regeringen. Uden Tvivl ikke udelukkende fordi det til enhver Tid herskende Partiflertal ønsker at gøre sin Regering saa stærk som muligt, men ogsaa fordi Lovgivningsmagten har en vis Tilbøjelighed til at søge at slippe saa nemt og bekvemt fra Løsningen af saadanne Problemer som muligt, delegerer den sin Myndighed til Regeringen, til den administrative højeste Myndighed, og den administrative højeste Myndighed er paa sin Side mere og mere tilbøjelig til i saadanne Anliggender atter at delegere sin Myndighed og sit Ansvar ud til Organer, som for en stor Del hovedsagelig er sammensat af de lovgivende Forsamlinger, men ikke i Egenkab af Lovgivningsmyndighed, men som en Art administrativt Organ, der træffer Lovgivningsbeslutninger. Samtidig ser vi, at Lovgivningsmagten i stadig større Omfang for den egentlige Retshaandhævelses Vedkommende indskrænker Domsmagtens naturlige Myndigheds Omraade til Fordel for administrative Organer af forskellig Art, Nævn og Raad og Overnævn og Overraad og Kommissioner og Udvalg, som udstyres med den Myndighed, der egentlig burde tilkomme den dømmende Myndighed.

Netop under en saadan Udvikling, under saadanne Tendenser i Statslivet, forekommer det mig at være af den største Be-